

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI	CAMERA DEPUTAȚILOR
PREȘEDINTE	
Intrare Nr. 1/903/KC	
20 22	Luna 03

04-03-2022

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.567A/2022

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ
NR. 2062 / 02 MAR 2022

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 27669/03-03-2022.

Domnului
Ion-Marcel CIOLACU
Președintele Camerei Deputaților

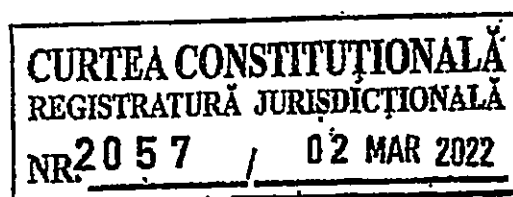
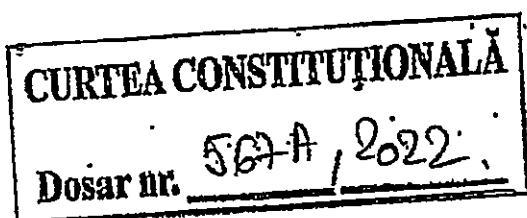
În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de 40 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Alianței pentru Unirea Românilor, referitoare la neconstituționalitatea Legii privind desființarea Secției pentru investirea infracțiunilor din justiție, precum și pentru modificarea Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală. PL-X 44/2022

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 7 martie 2022 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 9 martie 2022.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

Președinte

Prof.univ.dr. **Valer DORNEANU**

ORA 16¹²

Parlamentul României
Camera Deputaților
Secretar general

București,
Nr. 2/1904/02.03.2022

Domnului

VALER DORNEANU
Președintele Curții Constituționale

Stimate domnule Președinte,

În temeiul dispozițiilor art.27 alin.(1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, vă transmitem alăturat, sesizarea formulată de un număr de 40 de deputați, referitoare la Proiectul de Lege privind desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, precum și pentru modificarea Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală.

Cu deosebită considerație,

SECRETAR GENERAL

SILVIA CLAUDIA MIHALCEA

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 2/1904/02.03.2022

**Parlamentul României
Camera Deputaților
Grupul Parlamentar al Alianței pentru Unirea Românilor**

**Către
Secretariatul General al Camerei Deputaților
Doamnei Secretar General Silvia Claudia MIHALCEA**

Stimată doamnă Secretar General,

Vă înaintăm sesizarea de neconstituționalitate a a **Legii pentru desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție** formulată de parlamentarii din tabelul anexat, pe care vă solicităm respectuos să o trimiteți Curții Constituționale a României în vederea înregistrării acesteia, în conformitate cu prevederile Art. 146 lit. a) din Constituția României, republicată, respectiv Art. 15 alin. 1 din Legea nr. 47/1992, cu modificările și completările ulterioare, republicată.

Cu respect,
George Nicoale Simion
Lider al grupului parlamentar AUR

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Domnului Prof. Univ. Dr. Valer Dorneanu

Președintele Curții Constituționale

În conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 11 alin. (1) pct. A lit. a), art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale; republicată, subsemnații, parlamentarii regăsiți în tabelul anexat,

formulăm prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a Legii pentru desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție

pentru următoarele

CONSIDERENTE

I. Motivele de fapt

În data de 15.02.2022, prin Adresa nr. E24, Guvernul României, în temeiul art. 76 alin. 3 din Constituția României, a înaintat Proiectul de lege pentru desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din Justiție (în continuare, *Legea*), în vederea dezbaterii și adoptării acestuia în procedură de urgență, fiind înregistrat la Camera Deputaților cu nr. PL-x 44/2022, în calitate de primă cameră sesizată, având ca obiect de reglementare desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din Justiție (în continuare, *SIJ*) și preluarea competenței SIJ de către parchetele obișnuite, în condițiile arătate în proiect.

În aceeași zi, proiectul legii a fost prezentat în Biroul Permanent al Camerei Deputaților și a fost înscris pe ordinea de zi, fiind trimis la comisiile permanente în vederea obținerii avizelor și pentru întocmirea raportului.

Precizăm că procedura de urgență solicitată de inițiator a fost aprobată.

În data de 21.02.2022, proiectul legii a fost înscris pe ordinea de zi a Camerei Deputaților, raportul de admitere cu amendamente admise, 78 la număr, întocmit de comisia sesizată în fond,

mai exact de Comisia juridică, de disciplină și imunități, fiind supus votului, iar amendamentele fiind votate în calupuri de câte 10.

În urma votului din plenul Camerei Deputaților, proiectul legii a fost adoptat cu votul majorității deputaților prezenți.

Ulterior, proiectul legii a fost trimis către Senat, în calitate de cameră decizională, fiind înregistrat cu nr. L99/2022 în data de 22.02.2022 și trimis către comisiile permanente ale Senatului, în vederea obținerii avizelor și întocmirii raportului.

În data de 28.02.2022, proiectul legii a fost înscris pe ordinea de zi a plenului Senatului, fiind adoptat cu votul majorității senatorilor prezenți, cu amendamentele admise în ședința comisiei de raport.

II. Motivele de drept

A. Admisibilitatea sesizării

În ceea ce privește admisibilitatea sesizării Curții Constituționale în vederea efectuării controlului de constituționalitate, vă învederăm faptul că sunt incidente prevederile art. 146 lit. a) din Constituția României, republicată, respectiv dispozițiile art. 15 alin. 1 din Legea nr. 47/1992, cu modificările și completările ulterioare, republicată, conform cărora Curtea Constituțională are în competența sa atribuția de a se pronunța asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, la sesizarea subiecților expres indicați.

Or, având în vedere obiectul sesizării, mai exact controlul constituționalității unei legi anterior promulgării acesteia de către Președintele României, dar și faptul că prezenta sesizare este formulată de unul dintre subiecții în mod expres precizați de textele anterior amintite, mai exact de un număr de cel puțin 50 de deputați sau senatori, astfel după cum rezultă din tabelul anexat prezentei, vă solicităm să constatați că sunt îndeplinite condițiile stabilite de legiuitor, iar, în consecință, sesizarea este admisibilă.

B. Motivele de drept

1. Motivele de neconstituționalitate extrinsecă

În privința acestui motiv de neconstituționalitate, învederăm faptul că Legea criticată încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, în ceea ce privește respectarea principiului respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, de natură a afecta statul de drept, în cauza de față neexistând o conformitate a actului atacat cu prevederea constituțională amintită.

Astfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că „Pentru a fi îndeplinită cerința de accesibilitate a legii, nu este suficient ca o lege să fie adusă la cunoștință publică, ci este necesar ca între actele normative care reglementează un anumit domeniu să existe atât o conexiune logică pentru a da posibilitatea destinatarilor acestora să determine conținutul domeniului reglementat, cât și o corespondență sub aspectul forței lor juridice. Nu este așadar admisă o reglementare dispartă a domeniului sau care să rezulte din coroborarea unor acte normative cu forță juridică diferită. În acest sens, normele de tehnică legislativă referitoare la integrarea proiectului în ansamblul legislației statuează că actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care actul normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel cu care se află în conexiune [art.13 lit.a) din Legea nr.24/2000].”

În același sens, Curtea a reținut și faptul că „(...) respectarea prevederilor Legii nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative se constituie într-un veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art.1 alin.(5) din Constituție”, în măsura în care au relevanță constituțională, astfel cum vom dovedi în cauza de față, controlul de constituționalitate efectuându-se exclusiv prin raportare la art. 1 alin. (5) din Constituție, iar nicidecum prin raportare la prevederile Legii nr. 24/2000.

Astfel, veți constata faptul că Legea nu respectă textul constituțional invocat, actul contestat având multiple carențe din perspectiva tehnicii legislative de natură a împieta asupra statului de drept, caracterizat, înainte de toate, prin respectarea supremației Constituției și a legilor.

În acest sens, veți constata că așa-zisa expunere de motive a Legii are un caracter pur formal, fiind, de fapt, o expunere a istoriei SIIJ, de la adoptare până în prezent, care nu antamează decât formal motivul emiterii actului normativ, de impactul asupra sistemului juridic (prin neluarea în considerare a efectelor măsurilor asupra dosarelor aflate în curs de cercetare penală – termenele propuse de reglementare fiind nejustificat de lungi, de natură a afecta măsurile dispuse în cadrul procesului penal în lipsa unei intervenții rapide), de consultările derulate în vederea elaborării proiectului (opiniile și argumentele asociațiilor magistraților, cei îndeobște vizați de modificări, fiind ignorate cu desăvârșire - Asociația Forumul Judecătorilor din România, Asociația Mișcarea pentru Apărarea Statutului Procurorilor și Asociația Inițiativa pentru Justiție), nici activitățile de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului Legii (care a fost adoptată intempestiv, în aproximativ o săptămână, în ciuda existenței unui proiect anterior înregistrat spre dezbateri și adoptare).

De altfel, toate aceste exigențe ținând de adoptarea actului normativ nu puteau fi oricum îndeplinite, întrucât proiectul acestui act a fost introdus intempestiv pe ordinea de zi a Camerei Deputaților, care nu a permis dezbateri reale asupra proiectului.

În același timp, conținutul actului normativ este necorelat cu alte acte normative, în special cu prevederile Codului de procedură penală, care impun respectarea unor termene extrem de scurte, care nu ar putea fi vreodată respectate din cauza prevederilor Legii atacate, care prevede termene cu mult mai lungi.

De asemenea, precizăm faptul că avizul Consiliului Legislativ, deși a fost favorabil, a conținut observații și propuneri care nu au fost luate în considerare, neexistând nicio motivare a ignorării problemelor indicate de Consiliu.

Or, în legătură cu observațiile și propunerile din avize care vizează aspecte referitoare la prevalența normelor de tehnică legislativă, menționăm că, în jurisprudența Curții Constituționale¹ s-a reținut faptul că „în jurisprudența sa², s-a mai pronunțat cu privire la critici de neconstituționalitate raportate la art. 1 alin. (5) din Constituție prin prisma încălcării Legii nr. 24/2000. Astfel, în privința incidenței normelor de tehnică legislativă în cadrul controlului de constituționalitate, Curtea a mai arătat că deși ele „nu au valoare constituțională, [...] prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară„.

De aceea, „nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea și previzibilitatea legii”³.

Or, toate aceste considerente sunt de natură a atrage reținerea de către instanța de contencios constituțional a neconstituționalității extrinseci a Legii, cu consecința admiterii prezentei sesizări.

2. Motivele de neconstituționalitate intrinsecă

După cum s-a reținut în literatura de specialitate, „[...] supremația Constituției și a legilor a fost ridicată la rang de principiu constituțional, consacrat de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia « în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie. » S-a instituit astfel o obligație generală, impusă tuturor subiectelor de drept,

¹ Curtea Constituțională a României, Decizia nr. 283 din 21 mai 2014.

² Curtea Constituțională a României, Deciziile nr. 26 din 18 ianuarie 2012, nr. 681 din 27 iunie 2012, nr. 447 din 29 noiembrie 2013 și nr. 448 din 29 octombrie 2013.

³ Curtea Constituțională a României, Deciziile nr. 26 din 18 ianuarie 2012 și nr. 448 din 29 octombrie 2013.

inclusive autorității legiuitoare, care trebuie să se asigure că activitatea de legiferare se realizează în limitele și în concordanță cu Legea fundamentală a țării și, totodată, să asigure calitatea legislației. Aceasta întrucât, pentru a respecta legea, ea trebuie cunoscută și înțeleasă, iar pentru a fi înțeleasă, trebuie să fie suficient de precisă și previzibilă, așadar să ofere securitate juridică destinatarilor săi.”⁴

Astfel, o importanță primordială rezultând din acest text constituțional, este acordată *principiului legalității*, despre care, în jurisprudența Curții Constituționale, s-a reținut: „Chiar dacă textele constituționale indicate nu stabilesc în mod expres exigențe privitoare la calitatea legislației, realizând interpretarea lor în concordanță cu prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea Constituțională a stabilit o serie de criterii care trebuie respectate în activitatea de legiferare: « precizie, previzibilitate și predictibilitate pentru ca subiectul de drept vizat să își poată conforma conduita, astfel încât să evite consecințele nerespectării lor ».”⁵

În aceeași ordine de idei, „este de principiu că legea trebuie să fie clară, precisă și previzibilă; mai mult, având în vedere importanța domeniului supus reglementării, aceste cerințe trebuie să fie respectate cu strictețe pentru a nu determina o interpretare și aplicare divergentă a normei”⁶. Corolar: „Respectarea legilor este obligatorie, însă nu se poate pretinde unui subiect de drept să respecte o lege care nu este clară, precisă și previzibilă, întrucât acesta nu își poate adapta conduita în funcție de ipoteza normativă a legii.”⁷

Tocmai având în vedere aceste aspecte, Curtea Constituțională a statuat că legiuitorul trebuie să manifeste o deosebită atenție atunci când adoptă un act normativ, astfel încât acesta să respecte exigențele amintite.

Or, prevederile Legii sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, indicând în acest sens, cu titlu de exemplu, prevederile referitoare la selecția, desemnarea și revocarea procurorilor.

Astfel, în privința desemnării, aceasta se va realiza de Procurorul General al României, în baza selecției efectuate de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii (în continuare, CSMA). Or, Procurorul General este numit în urma unui acord politic între ministrul Justiției și președintele României, fapt de natură a ridica grave semne de întrebare în legătură cu imparțialitatea acestuia în momentul efectuării desemnărilor.

⁴ I. Predescu, M. Safta, *Principiul securității juridice, fundament al statului de drept. Repere jurisprudențiale*, <https://www.ccr.ro/>, accesat la 01.03.2022.

⁵ Curtea Constituțională a României, Decizia nr. 106/2014.

⁶ Curtea Constituțională a României, Decizia nr. 1/2014, § 109.

⁷ *Ibidem*, § 235.

Luarea unor decizii în legătură cu actele de urmărire penală care se impun a fi efectuate cu privire la magistrați de către un procuror numit, din rațiuni manageriale, de un mecanism politic este de natură a cauza o imixtiune a politicului în activitatea de urmărire penală, prin desemnarea și controlul politic al unor procurori, care, potrivit art. 132 alin. 1 din Constituția României, își desfășoară activitatea potrivit principiului controlului ierarhic.

Pe de altă parte, în ceea ce privește revocarea, aceasta se poate dispune pentru „ineficiență profesională”, care se apreciază „în funcție de eficiența și de calitatea activității”, fără însă să se stabilească și criterii obiective de apreciere. Or, „ineficiența” poate fi invocată și în legătură cu procurorii care obțin rezultate, dar sunt considerați în mod arbitrar „ineficienți”.

De asemenea, revocarea se poate dispune și pentru imposibilitatea procurorului desemnat de a-și exercita atribuțiile pe o perioadă mai mare de 3 luni, această imposibilitate de exercitare a atribuțiilor fiind și motivul de preluare a dosarelor de către procurorul-șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (în continuare, *PÎCCJ*), respectiv de procurorii generali ai Parchetelor de pe lângă Curțile de Apel (în continuare, *PCA*). Însă, Legea nu prevede criteriul în baza căruia se poate opta între aceste două posibilități, de natură a afecta previzibilitatea normei, în lipsa clarității textelor legale.

Totodată, Legea nu stabilește nici procedura de contestare a revocării, care conferă acestor norme un caracter neclar și imprevizibil, contrar dispozițiilor art. 1 alin. 5 din Constituția României⁸.

Or, prin Decizia nr. 384/2020 a Curții Constituționale s-a statuat că „revocarea din funcția de procuror al Direcției de Investigare a infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism în cazul exercitării necorespunzătoare a atribuțiilor specific funcției, exercitarea necorespunzătoare a acestora din urmă reprezintă, totuși, o faptă în legătură cu munca și poate consta în orice acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către angajat (lato sensu) prin care acesta a încălcat norme legale, regulamentul intern, ordinele sau dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici. Curtea reține că însă că acest lucru nu are semnificația unei identități de natură juridică a faptei de exercitare necorespunzătoare atribuțiilor specific funcției cu fapta ce constituie abatere disciplinară, însă conținutul juridic al celor două noțiuni este similar. Cu alte cuvinte, deși exercitarea necorespunzătoare de către procurorul Direcției de Investigare a infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a atribuțiilor specific funcției nu poate fi calificată ca abatere disciplinară, protecția juridică a acestuia – din perspectiva existenței unui control judiciar efectiv – se impune a fi garantată, în vederea respectării drepturilor fundamentale de acces la justiție, a unui proces echitabil și a dreptului la apărare”.

⁸ Curtea Constituțională a României, Decizia nr. 384/2020.

Totodată, problematică este și lipsa caracterului aleatoriu al repartizării dosarelor către procurori, având în vedere numărul propus al acestora, număr, de altfel, redus și care, odată cu trimiterea pe cale administrativă a dosarelor, vor fi supraîncărcați și se vor confrunta cu aceleași probleme de ineficiență constatate la SIIJ și care s-au dorit a fi remediate prin Legea atacată.

În fine, Legea prevede că procurorul-șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul PÎCCJ, respectiv procurorii generali ai PCA, preiau spre soluționare dosarele și în situația în care în cadrul parchetului nu există un alt procuror desemnat, situație ce se va produce în chiar prima zi de la intrarea în vigoare a legii și va dura până la desemnarea de către Plenul CSM a procurorilor (desemnare care se va face după o procedură lipsită de previzibilitate în privința numărului procurorilor ce vor fi desemnați).

Această situație este deosebit de problematică date fiind blocajele recurente din activitatea CSM, care pot întârzia sine die desemnarea procurorilor, și, pe de altă parte, faptul că procurorul-șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul PÎCCJ este numit în funcție la propunerea Ministrului Justiției.

Așadar, anchetarea magistraților pentru săvârșirea faptelor de corupție s-a conturat, urmare a modificărilor aduse legilor justiției, într-o competență personală, dar alocată instituțional.

Prin modificările aduse de Lege, asistăm la disiparea și atribuirea în mod nelegal a acestei competențe unor procurori ca entități fizice, eludând competența instituțională, prin utilizarea instituției „desemnării”, a cărei lipsă de claritate, precizie și previzibilitate am demonstrat-o *supra*.

Față de cele expuse este evident că asemănarea proiectului de desființare a SIIJ cu Parchetul European, sugerată în expunerea de motive a Legii, este în mod evident forțată, acesta fiind doar un pretext care să justifice modificările aduse.

În același sens, drept argument suplimentar care dovedește încălcarea statului de drept prin modificările aduse de Lege, vă învederăm că Curtea de Justiție a Uniunii Europene, prin Hotărârea din 18.05.2021, a statuat următoarele:

„Într-o a treia etapă și tot în lumina aceluiași considerații generale, Curtea examinează compatibilitatea cu dreptul Uniunii a unei reglementări naționale care prevede înființarea unei secții specializate în cadrul Ministerului Public care are competența exclusivă de anchetare a infracțiunilor săvârșite de judecători și de procurori. Curtea precizează că, pentru a fi compatibilă cu dreptul Uniunii, o astfel de reglementare trebuie, pe de o parte, (1) să fie justificată de imperative obiective și verificabile legate de buna administrare a justiției și, pe de altă parte, (2) să garanteze că această secție nu poate fi utilizată ca instrument de control politic al activității judecătorilor și a procurorilor menționați și își (3) exercită competența cu respectarea cerințelor prevăzute de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În lipsa

îndeplinirii acestor cerințe, reglementarea menționată ar (4) putea fi percepută ca urmărind instituirea unui instrument de presiune și de intimidare a judecătorilor, ceea ce ar aduce atingere încrederii justifiabililor în justiție. Curtea adaugă că (5) reglementarea națională în discuție nu poate avea ca efect nerespectarea obligațiilor specifice care îi revin României în temeiul Deciziei 2006/928 în domeniul luptei împotriva corupției.”

Or, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în sensul că „procurorii români, acționând în calitate de magistrați în cadrul Ministerului Public nu îndeplinesc cerința de independență față de executiv”⁹, în acord și cu Hotărârea Vasilescu (1998), în care s-a decis că procurorul nu este „magistrat” – în sensul dat de Convenție și de jurisprudența Curții.

În același sens, în literatura de specialitate s-a susținut că „Nu se poate susține că procurorii fac parte din puterea judecătorească și că înfăptuiesc justiția. Calificarea procurorilor ca agenți ai puterii executive nu constituie o desconsiderare a procurorilor, ci exprimă poziția și rolul pe care îl au, conform art. 131 și 132 din Constituție”¹⁰.

Așadar, aceste considerente conduc la concluzia că modificările aduse prin Lege sunt de natură a încălca statul de drept, cu grave consecințe asupra înfăptuirii actului de justiție, SIIJ fiind doar reorganizată și descentralizată, iar nu desființată, după cum sugerează motivele adoptării Legii, astfel încât acest instrument de presiune și de intimidare a judecătorilor și procurorilor își va continua nestingherită existența.

De asemenea, prin intervențiile legislative propuse la actualele art. 16 și art. 17 sunt aduse modificări competenței instanțelor de judecată.

Însă, deși aceste modificări reclamă necesitatea unor dispoziții tranzitorii, acestea nu sunt oferite de Lege, astfel încât nu există claritate, precizie și previzibilitatea în ceea ce privește cauzele aflate în curs de judecată, având în vedere că art. 1 alin. 1 din Codul de procedură penală prevede că „Legea procesuală penală se aplică în procesul penal actelor efectuate și măsurilor dispuse, de la intrarea ei în vigoare și până în momentul ieșirii din vigoare, cu excepția situațiilor prevăzute în dispozițiile tranzitorii”.

În ceea ce privește Legea, incidența exclusivă a principiului imediatei aplicări a dispozițiilor privind competența de judecată a infracțiunilor săvârșite de judecătorii de la curțile de apel și de la Curtea Militară de Apel, precum și de procurorii de pe lângă aceste instanțe, nu este suficientă pentru stabilirea modalității de trecere la noua reglementare.

În acest sens, nu poate fi acceptată o aplicare *mutatis mutandis* a dispozițiilor privind situațiile tranzitorii cuprinse în Legea nr. 255/2013, întrucât respectivele prevederi vizează, potrivit art. 1 din respectivul act normativ, reglementarea situațiilor tranzitorii rezultând din intrarea în vigoare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală.

⁹ Cauza Dumitru Popescu c. României, hotărârea din 26.04.2007, în C.J. nr. 6/2007, p. 50.

¹⁰ Ciobanu, V.M., *Constituția României. Comentarii pe articole*, 2008, p. 1254-1255.

În ceea ce privește necesitatea reglementării situațiilor tranzitorii precizăm că instanța de contencios constituțional, prin Decizia nr. 846/2020, a statuat că: *„Omisiunea de a reglementa norme tranzitorii menite să asigure coerența cadrului normativ aplicabil în domeniu reprezintă, astfel, o încălcare a exigențelor constituționale care consacră principiul securității juridice și a principiului încrederii legitime, principiu care impune legiuitorului limite în activitatea de modificare a normelor juridice, limite care să asigure stabilitatea regulilor instituite.*

Cu privire la *principiul previzibilității legii*, instanța de contencios constituțional a observat că autoritatea legiuitoare are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile referitoare la claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate.

Referitor la aceste cerințe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod constant, statuând că o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane - care, le nevoie, poate apela la consultanță de specialitate - să își corecteze conduita (Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în *Cauza Rotaru împotriva României*, Hotărârea din 23 septembrie 1998, pronunțată în *Cauza Petra împotriva României*), iar cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă (Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în *Cauza Sunday Times împotriva Regatului Unit*). De asemenea, Curtea a constatat că impunerea de reguli noi fără reglementarea unei soluții legislative pentru situația tranzitorie și a unui termen adecvat și rezonabil care să permită destinatarilor normei să răspundă noilor cerințe legislative demonstrează lipsa de previzibilitate și de coerență legislativă și este contrară principiului securității raporturilor juridice civile care constituie o dimensiune fundamentală a statului de drept.

Omisiunea de a reglementa norme tranzitorii menite să asigure coerența cadrului normativ aplicabil în domeniu reprezintă, astfel, o încălcare a exigențelor constituționale care consacră principiul securității juridice și a principiului încrederii legitime, principii care impun legiuitorului limite în activitatea de modificare a normelor juridice, limite care să asigure stabilitatea regulilor instituite.

Referitor la principiul stabilității/securității raporturilor juridice, prin Decizia nr. 404 din 10 aprilie 2008, Curtea Constituțională a reținut că, deși nu este în mod expres consacrat de Constituția României, acest principiu se deduce atât în prevederile art. 1 alin. 3, potrivit cărora România este stat de drept, democratic și social, cât și din preambulul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa.

În legătură cu acest principiu, instanța de la Strasbourg a reținut că *„unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice”*

(Hotărârea din 6 iunie 2005, pronunțată în Cauza Androne împotriva României, Hotărârea din 7 octombrie 2009, pronunțată în Cauza Stanca Popescu împotriva României).

De asemenea, Curtea a mai statuat că, odată ce Statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență rezonabile pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiectele de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții (Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în *Cauza Paduraru împotriva României*, Hotărârea din 6 decembrie 2007, pronunțată în *Cauza Beian împotriva României*).

Curtea Constituțională prin jurisprudența sa, precum și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 5 ianuarie 2000, pronunțată în *Cauza Beyeler împotriva Italiei*, Hotărârea din 23 noiembrie 2000, pronunțată în *Cauza ex-regele Greciei și alții împotriva Greciei* și Hotărârea din 8 iulie 2008, pronunțată în *Cauza Fener Rum Patrkligi împotriva Turciei*) au statuat că principiul legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor, conducând la caracterul de *lex certa* al normei (a se vedea în acest sens, spre exemplu, Decizia nr.189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr.307 din 5 aprilie 2006 sau Decizia nr.26 din 18 ianuarie 2012, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.116 din 15 februarie 2012). În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru că legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respective, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului.

III. Concluzii

Pentru toate aceste considerente, vă solicităm să constatați faptul că Legea pentru desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din Justiție este vădit neconstituțională, motiv pentru care solicităm Curții Constituționale să admită sesizarea și să constate neconstituționalitatea actului normativ atacat.

Semnatarii,

Parlamentarii din tabelul anexat

Tabel cu semnături **SESIZĂRI DE NECONSTITUȚIONALITATE**

a Proiectului de lege pentru desființarea Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din justiție

Nr.	Numele și prenumele	Grupul parlamentar	Semnătura
1	SIMION GEORGE-NICOLAE	AUR	
2	TARZILU CLAUDIU-RICHARD	AUR	
3	DANIEL GHRIȘA	PSD	
4	C. OARNA J. N. WILLY	PSD	
5	BADIU GEORGE L.	AUR	
6	RUSE DANIEL GHEORGHE	AUR	
7	SORINTE LUCIAN	AUR	
8	NAGY VASILE	AUR	
9	SURU SEBASTIAN	AUR	
10	SORIN MUNCACIU	AUR	
11	SERBAN GIANINA	AUR	
12	TATEASA IAN	AUR	
13	Buachi ROISO	AUR	

Tabel cu semnatarii **SESIZĂRII DE NECONSTITUȚIONALITATE**

a Proiectului de lege pentru desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție

14.	ACATRINEI DORCE	AUR
15	Valeriu Bors	AUR
16	Lucian Florin Teșcașu	AUR
17	Aelenei Dănuț	AUR
18	Titus PAUNESCU	AUR
19	Ivănuta Cristian	AUR
20	ROMANI N. NICOLAE	AUR
21	CIUBAC CIPRIAN	AUR
22	ANAMARIA GAVRILA	Neafiliat
23	LUCI MITRU	DECLINAT
24	ȘAMURĂNU RINGO	AUR
25	BALABASCIUC GĂLIN	AUR
26	ANDRESCU ANTONIO	AUR
27	COLESA IULIE ALIN	AUR

Tabel cu semnatarii **SESIZĂRI DE NECONSTITUȚIONALITATE**

a Proiectului de lege pentru desființarea Secției pentru Investigarea infracțiunilor din justiție

28	AVINCA ADRIAN GABRIEL	AUR
29	MÎTREA DUMITRIŢA	AUR
30	BOANCA RODICA	AUR
31	AELENEI EUDOCIA	AUR
32	CIOLANCA VICTORIA - ALI	AUR
33	DĂNESCU MIHAIL	AUR
34	STOICA CIPRIAN TITI	AUR.
35	DOBŢĂ FRANCESCA	neafiliat
36	TUNOBRACHE DANIEL	PSD
37	ALBISTEANU MIHAIL	AUR
38	FOCŞA DUMITRU VIROREL	AUR.
39	CHIRACU MIRCEA	AUR.
40	POT DARIUS	AUR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

SENAT

LEGE

**privind desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, precum
și pentru modificarea Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală**

Parlamentul României adoptă prezenta lege

Art.1.- (1) La data intrării în vigoare a prezentei legi, se desființează Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, denumită în continuare *Secția*.

(2) Cauzele aflate în curs de soluționare la nivelul Secției se transmit pe cale administrativă, în termen de 60 de zile lucrătoare de la data intrării în vigoare a prezentei legi, prin grija Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, parchetelor competente potrivit art.3, care continuă soluționarea acestora.

(3) Cauzele soluționate ale căror dosare se află în arhiva Secției se transmit pe cale administrativă, în termen de 180 de zile lucrătoare de la data intrării în vigoare a prezentei legi, prin grija Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, parchetelor competente potrivit art.3.

(4) Actele de procedură îndeplinite în cauzele prevăzute la alin.(2) și (3), cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, rămân valabile.

(5) Soluțiile de clasare, de renunțare la urmărirea penală și de trimitere în judecată dispuse de procurorii Secției, care nu au făcut obiectul controlului ierarhic anterior intrării în vigoare a prezentei legi, sunt supuse de la data desființării Secției controlului exercitat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dispozițiile art.318, art.328, art.335 și art.339 din Legea nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, aplicându-se în mod corespunzător.

(6) Actele efectuate și măsurile luate de procurorii Secției în cauzele prevăzute la alin.(2), care nu au făcut obiectul controlului ierarhic anterior intrării în vigoare a prezentei legi, sunt supuse de la data desființării Secției controlului exercitat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dispozițiile art.304 și art.336 - 339 din Legea nr.135/2010, cu modificările și completările ulterioare, aplicându-se în mod corespunzător.

(7) De la data desființării Secției, la judecarea cauzelor transmise potrivit alin.(2) și (3), precum și la soluționarea propunerilor, contestațiilor, plângerilor sau a oricăror alte cereri formulate în aceste cauze participă procurori din cadrul parchetelor de pe lângă instanțele pe rolul cărora se află acestea. Aceste dispoziții se aplică și în ceea ce privește cauzele referitoare la infracțiunile prevăzute la art.3 care se aflau pe rolul instanțelor de judecată la data operaționalizării Secției și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(8) Căile de atac declarate de Secție pot fi retrase numai de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Art.2.- (1) Posturile aflate în schema de funcții și de personal a Secției la data intrării în vigoare a prezentei legi rămân în schema Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și se preiau de către Secția de urmărire penală și criminalistică.

(2) Începând cu data desființării Secției, procurorii din cadrul acesteia, inclusiv cei cu funcții de conducere, revin la parchetele de unde provin sau la parchetele unde au promovat în condițiile legii, pe perioada desfășurării activității în cadrul Secției. De la data revenirii la parchetul de unde provin ori la parchetele unde au promovat în condițiile legii, procurorii care au activat în cadrul Secției își redobândesc gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, pe perioada desfășurării activității în cadrul Secției.

(3) Detașările în curs ale personalului pe celelalte categorii de posturi dintre cele prevăzute la alin.(1) se mențin în cadrul Secției de urmărire penală și criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, până la împlinirea termenului pentru care acestea au fost dispuse.

Art.3.- (1) De la data intrării în vigoare a prezentei legi, sunt de competența Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și infracțiunile săvârșite de judecătorii și procurorii, membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, de judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de judecătorii de la curțile de apel și Curtea Militară de

Apel și de procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe, precum și de judecătorii Curții Constituționale a României .

(2) De la data intrării în vigoare a prezentei legi, sunt de competența parchetului de pe lângă curtea de apel și infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii, tribunale, tribunale militare și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe.

(3) Pentru infracțiunile prevăzute la alin.(1) și (2), urmărirea penală se efectuează de procurori anume desemnați de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, la propunerea Plenumului Consiliului Superior al Magistraturii, pentru o perioadă de 4 ani, potrivit procedurii prevăzute de prezenta lege, denumiți în continuare *procurori anume desemnați*.

(4) Procurorii anume desemnați efectuează urmărirea penală și în alte cauze decât cele prevăzute la alin.(1) și (2) de competența Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv a parchetelor de pe lângă curțile de apel.

(5) Procurorii anume desemnați efectuează urmărirea penală și în situația în care, alături de persoanele prevăzute la alin.(1) și (2), sunt cercetate și alte persoane, dacă din motive temeinice privind buna desfășurare a urmăririi penale, cauza nu poate fi disjunsă.

(6) În situația în care, alături de persoanele prevăzute la alin.(2), sunt cercetate și alte persoane pentru care, potrivit legii, competența de efectuare a urmăririi penale aparține Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, urmărirea penală se efectuează de procurorii anume desemnați potrivit prezentei legi din cadrul Secției de urmărire penală și criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(7) În cauzele privind infracțiunile prevăzute la alin.(2) preluate în condițiile art.325 din Legea nr.135/2010, cu modificările și completările ulterioare, urmărirea penală se efectuează de procurorii anume desemnați.

(8) În cazul infracțiunilor săvârșite de judecătorii și procurorii militari, dispozițiile art.56 alin.(4) din Legea nr.135/2010, cu modificările și completările ulterioare, nu sunt aplicabile.

Art.4.- (1) Pot fi desemnați să efectueze urmărirea penală în cauzele prevăzute la art.3 alin.(1) procurori care îndeplinesc următoarele condiții:

- a) au grad profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție;
- b) au o vechime de cel puțin 15 ani în funcția de procuror;
- c) au calificativul „foarte bine” la ultimele două evaluări profesionale și nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani;

d) au o conduită morală ireproșabilă;

e) au o experiență profesională semnificativă în supravegherea sau efectuarea urmăririi penale.

(2) Experiența profesională semnificativă a procurorilor ce urmează a fi propuși în vederea desemnării se evaluează inclusiv prin raportare la specificul și complexitatea cauzelor instrumentate de respectivii procurori, pe baza informațiilor sau documentelor relevante pentru activitatea acestora, solicitate parchetelor în cadrul cărora au funcționat.

(3) În vederea desemnării, procurorii care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin.(1) își depun opțiunea la Consiliul Superior al Magistraturii.

(4) Direcția de specialitate din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin.(1) lit.a) - c) și, în vederea verificării îndeplinirii condiției prevăzute la alin.(1) lit.e), solicită unităților de parchet la care aceștia au funcționat date statistice referitoare la activitatea din ultimii 5 ani, inclusiv rata de achitări, restituiri, condamnări, eventualele sesizări făcute din partea persoanelor cercetate și soluțiile date la acestea, precum și orice alte aspecte relevante.

(5) În vederea verificării îndeplinirii condiției prevăzute la alin.(1) lit.d), direcția de specialitate din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii solicită parchetelor la care procurorul a funcționat în ultimii 5 ani, instanțelor de pe lângă acestea și baroului opinia cu privire la conduita în exercitarea atribuțiilor profesionale, relațiile cu procurorii, judecătorii, celălalt personal al parchetului și al instanței, avocații, justițiabili, experții și interpreții, conduita în societate, integritatea, evitarea conflictelor de interese de orice natură și imparțialitatea, precum și orice alte aspecte relevante. De asemenea, direcția de specialitate solicită Inspecției Judiciare să comunice datele și informațiile privind integritatea și imparțialitatea procurorului existente în evidențele acesteia și atașează datele și informațiile de aceeași natură aflate în evidențele Consiliului Superior al Magistraturii. Inspectia Judiciară pune la dispoziția Plenului Consiliului Superior al Magistraturii rezoluțiile de clasare care privesc activitatea procurorului.

(6) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii propune procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție procurorii care vor efectua urmărirea penală pentru infracțiunile prevăzute la art.3 alin.(1) dintre cei care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin.(1). Dacă apreciază necesar, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii poate invita procurorii în vederea susținerii unui interviu.

(7) În termen de 30 de zile de la data primirii propunerilor, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se pronunță asupra acestora. Refuzul desemnării se motivează.

(8) De la data desemnării, procurorii funcționează în cadrul Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe posturi anume alocate în acest scop.

(9) La încetarea calității de procuror anume desemnat, procurorii anume desemnați sunt reîncadrați pe posturile deținute anterior.

Art.5.- (1) Pot fi desemnați să efectueze urmărirea penală în cauzele prevăzute la art.3 alin.(2) procurori care funcționează în cadrul secțiilor de urmărire penală ale parchetelor de pe lângă curțile de apel și care îndeplinesc următoarele condiții:

- a) au o vechime de cel puțin 12 ani în funcția de procuror;
- b) au calificativul „foarte bine” la ultimele două evaluări profesionale și nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani;
- c) au o conduită morală ireproșabilă;
- d) au o experiență profesională semnificativă în supravegherea sau efectuarea urmăririi penale.

(2) Direcția de specialitate din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii întocmește lista tuturor procurorilor care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin.(1) lit.a) și b) și, în vederea verificării îndeplinirii condiției prevăzute la alin.(1) lit.d), solicită unităților de parchet la care aceștia au funcționat date statistice referitoare la activitatea din ultimii 5 ani, inclusiv rata de achitări, restituiri, condamnări, eventualele sesizări făcute din partea persoanelor cercetate și soluțiile date la acestea, precum și orice alte aspecte relevante.

(3) Dispozițiile art.4 alin.(2), (3) și (5) – (7) se aplică în mod corespunzător.

Art.6.- Desemnarea procurorilor pentru a efectua urmărirea penală în cauzele prevăzute la art.3 alin.(1) sau (2) poate fi reînnoită, pentru o nouă perioadă de 4 ani, dispozițiile art.4 și 5 fiind aplicabile în mod corespunzător.

Art.7.- Procurorii anume desemnați potrivit prezentei legi nu pot fi mutați într-o altă secție a parchetului, fără acordul acestora.

Art.8.- (1) Încetarea calității de procuror anume desemnat în vederea efectuării urmăririi penale a infracțiunilor prevăzute la art.3 alin.(1) și (2) poate fi dispusă în următoarele cazuri:

- a) pentru ineficiență profesională apreciată în funcție de eficiența și calitatea activității;
- b) la cererea procurorului anume desemnat, pentru motive temeinic justificate;

- c) în situația aplicării unei sancțiuni disciplinare;
- d) imposibilitatea exercitării atribuțiilor pe o perioadă mai mare de 3 luni de către procurorul anume desemnat;
- e) mutarea procurorului într-o altă secție a parchetului, delegarea, detașarea sau transferul acestuia;
- f) expirarea perioadei de 4 ani, dacă desemnarea nu a fost reînnoită.

(2) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu sau la sesizarea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, analizează existența unuia dintre cazurile prevăzute la alin.(1) și, dacă este cazul, formulează propuneri de încetare a calității de procuror anume desemnat în vederea efectuării urmăririi penale în cauzele privind infracțiunile săvârșite de judecători și procurori.

(3) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție dispune încetarea calității prevăzute la alin.(1) în termen de 10 zile de la comunicarea hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

(4) Încetarea desemnării nu are efectul unei revocări din funcție și nu afectează gradul profesional al procurorului dobândit potrivit legii.

Art.9.- Pentru procurorii cu funcții de conducere care îndeplinesc atribuțiile de procuror ierarhic superior ai procurorilor anume desemnați nu este necesară desemnarea potrivit dispozițiilor art.4 sau, după caz, ale art.5, pentru exercitarea controlului ierarhic.

Art.10.- (1) Numărul maxim de procurori din cadrul Secției de urmărire penală și criminalistică desemnați în condițiile art.4 este de 14, iar numărul maxim al procurorilor din cadrul parchetelor de pe lângă curțile de apel desemnați în condițiile art.5 este de 3 pentru fiecare dintre acestea.

(2) Evaluarea necesarului de procurori desemnați în vederea efectuării urmăririi penale a infracțiunilor prevăzute la art.3 alin.(1) și (2) se realizează o dată la 6 luni, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție formulând propuneri corespunzătoare de modificare a numărului de procurori prevăzut la alin.(1).

Art.11.- (1) În vederea efectuării cu celeritate și în mod temeinic a activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor prevăzute la art.3 alin.(1) și (2), în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și al parchetelor de pe lângă curțile de apel funcționează, prin detașare, ofițeri și agenți de poliție judiciară, în limita posturilor aprobate potrivit legii.

(2) Dispozițiile art.120² alin.(2), (4) și (5), art.120³ și art.120⁴ din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător în cazul ofițerilor și agenților de poliție prevăzuți la alin.(1).

Art.12.- (1) Procurorul-șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în cazul infracțiunilor prevăzute la art.3 alin.(1), precum și procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, în cazul infracțiunilor prevăzute la art.3 alin.(2), efectuează activitatea de urmărire penală, fără a fi necesară desemnarea potrivit art.4 sau, după caz, art.5:

a) în situația în care procurorul anume desemnat se află în imposibilitate de a-și exercita atribuțiile pe o perioadă mai mare de 3 luni sau în caz de incompatibilitate, iar în cadrul parchetului nu există un alt procuror anume desemnat potrivit prezentei legi;

b) în situația în care procurorul anume desemnat se află în imposibilitate de a-și exercita atribuțiile pe o perioadă mai mică de 3 luni, efectuarea actelor de urmărire penală nu suferă amânare, iar în cadrul parchetului nu există un alt procuror anume desemnat potrivit prezentei legi;

c) până la desemnarea procurorilor, în condițiile prezentei legi, pentru efectuarea actelor de urmărire penală care nu suferă amânare.

Art.13.- La judecarea cauzelor în care urmărirea penală a fost efectuată de procurorii anume desemnați potrivit art.3 alin.(3), precum și la soluționarea propunerilor, contestațiilor, plângerilor sau a oricăror alte cereri formulate în respectivele cauze participă procurori din cadrul parchetelor de pe lângă instanțele competente pe rolul cărora se află acestea.

Art.14.- Plenul Consiliului Superior al Magistraturii propune procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție procurorii ce urmează a fi desemnați în condițiile art. 4 și 5 în maximum 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art.15.- La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

a) Secțiunea a 2¹-a „Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție”, cuprinzând art.88¹ – 88¹¹, din Capitolul II al Titlului III din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare;

b) articolele II și III din Legea nr.207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr.304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.636 din 20 iulie 2018;

c) Ordonanța de urgență a Guvernului nr.90/2018 privind unele măsuri pentru operaționalizarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.862 din 10 octombrie 2018.

Art.16.- Legea nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 38 alineatul (1), litera f) va avea următorul cuprins:

„f) infracțiunile săvârșite de magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție;”

2. La articolul 40, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art.40.- (1) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță infracțiunile de înaltă trădare, infracțiunile săvârșite de senatori, deputați și membri din România în Parlamentul European, de membrii Guvernului, de judecătorii Curții Constituționale, de membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de judecătorii de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel, precum și de procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe.”

Art.17.- (1) Cauzele privind infracțiunile săvârșite de judecători și procurori, aflate în curs de judecată în primă instanță la data intrării în vigoare a prezentei legi și în care nu s-a început cercetarea judecătorească, se soluționează de către instanța competentă conform prezentei legi.

(2) Cauzele privind infracțiunile săvârșite de judecători și procurori, aflate în curs de judecată în primă instanță la data intrării în vigoare a prezentei legi și în care s-a început cercetarea judecătorească anterior intrării în vigoare a acesteia, rămân în competența aceleiași instanțe.

Art.18.- (1) Termenele de prescripție a răspunderii penale nu încep să curgă, iar dacă au început să curgă, se suspendă de la momentul intrării în vigoare a prezentei legi până în prima zi lucrătoare după expirarea perioadei prevăzută la art.1 alin.(2).

(2) Termenele prevăzute de Legea nr.135/2010, cu modificările și completările ulterioare, pentru efectuarea actelor de procedură, pentru formularea plângerilor, căilor de atac de orice fel nu încep să curgă, iar dacă au început să curgă acestea se întrerup de la momentul intrării în vigoare a prezentei legi. Noi termene, de aceeași durată, vor începe să curgă din prima zi lucrătoare după expirarea perioadei prevăzute la art.1 alin.(2).

(3) În cauzele în care au fost luate măsuri preventive, măsuri asigurătorii sau alte măsuri la care urgența se justifică, Procurorul General va trimite dosarele către unitățile competente de îndată de la publicarea prezentei legi.

(4) Procurorul șef al Secției de urmărire penală și criminalistică și procurorii generali ai parchetelor de pe lângă curțile de apel vor analiza și decide asupra măsurilor menționate la alin.(3), aflate în curs, putând sesiza instanța cu cereri referitoare la acestea.

Art.19.- (1) Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările aduse prin prezenta lege, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

(2) Legea nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.486 din 15 iulie 2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu modificările aduse prin prezenta lege, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor articolului 75 și ale articolului 76 alineatul (1) din Constituția României, republicată.

**PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR**

**p. PREȘEDINTELE
SENATULUI**

Ion-Marcel Ciolacu

Robert-Marius Cazanciuc